

— "Επαισαν, Ἀχιλλεῦ, ψιθυρίζω, καὶ διασχίζω τὸ πλῆθος μόλις συγκατατῶν τοὺς λυγμούς μου.

Παρασκευή, 27 Ἰανουαρίου.

Ἀπὸ ὅλα, ἀπὸ ὅλα, ἀπὸ τὴν ἐξόχως γραφικὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς πανδήμου, τῆς ἐθνικῆς κηδείας, ἀπὸ τὸ πολύχρωμον καὶ εὐῶδες δάσος τῶν στεφάνων, ἀπὸ τὰ αὐθόρμητα δάκρυα ἐνὸς δλοκλήρου λαοῦ, περισσότερον μὲ συνεκίνησε τὸ ἐξῆς : Καθ' ἣν στιγμήν κατέθετον τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν τάφον, ἐντὸς τοῦ φερέτρον ἐναπέθεσαν καὶ τὸ κρανίον τοῦ ἀδελφοῦ του Γεωργίου.

Ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος τὸν εἶχε πλῆξει θανασίμως καὶ ἀνιάτως, τὸν ὁποῖον τόσον ἔκλαυσε, διὰ τὸν ὁποῖον ἐθρήνηι :

Ὁ Χάρος μᾶς ἐχώρισε χωρὶς νὰ μᾶς χωρίσῃ·
ἐκεῖνον μνήμα ἔκανε καὶ μένα κυπαρίσσι,

τὸν ἐπανεῦρε, εἶνε τέλος μαζὺ καὶ κανεὶς πλέον δὲν θὰ τοὺς χωρίσῃ! . . .

Ἐν ᾧ ὀρίπεται τὸ χῶμα ἐπὶ τοῦ φερέτρον — ᾧ σπαρακτικῆ ἦχε, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Μπετόβεν κατώρθωσε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὸν Φιδελίον του! — ὁ ἥλιος δύνει πρὸς τὸ μέρος τῆς Σαλαμῖνος. Ἐξέρχομαι τοῦ νεκροταφείου ἔχων εἰς τὸν νοῦν μου τὸν Ἀχιλλέα Παράσχον καὶ εἰς τοὺς δακρυσομένους ὀφθαλμούς μου τὴν ἀνιταύγειαν μᾶς ὀραίας δύσεως! . . .

Ἀθῆναι 26ῃ Σεπτεμβρίου 1912

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

* ΑΥΤΟΘΑΥΜΑΣΜΟΣ *

Ἐπέναντι εἰκὼν εἶναι ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων γυμνῶν Ἔργων τῆς «Ἐταιρείας τῶν Γάλλων Καλλιτεχνῶν».

Εὐνόητον εἶτι ἡ καλὴ κόρη, τὴν ὁποῖαν ὁ Κάρολος Πρόβστ ἐπροίκισε διὰ τσαυτῆς καλλονῆς ἀδυνατεῖ ν' ἀπομακρύνῃ καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματα ἀπὸ τοῦ κατόπτρου.

Μένουσα ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου τῆς δὲν ἀποδίδει ἀρὰ γε σεβασμὸν πρὸς τὸν ἐμπνευσμένον τεχνίτην, ὅστις τὴν ἐδημιούργησε τόσον γοητευτικῆν ;

Ὡς ὁ Πυγμαλίων, οὕτω καὶ ὁ Κάρολος Πρόβστ κατεσκεύασε τὴν Εὐαν του, δίχως νὰ ἰκατεύῃ τοὺς Θεοὺς νὰ τὴν ζωογονήσωσιν :

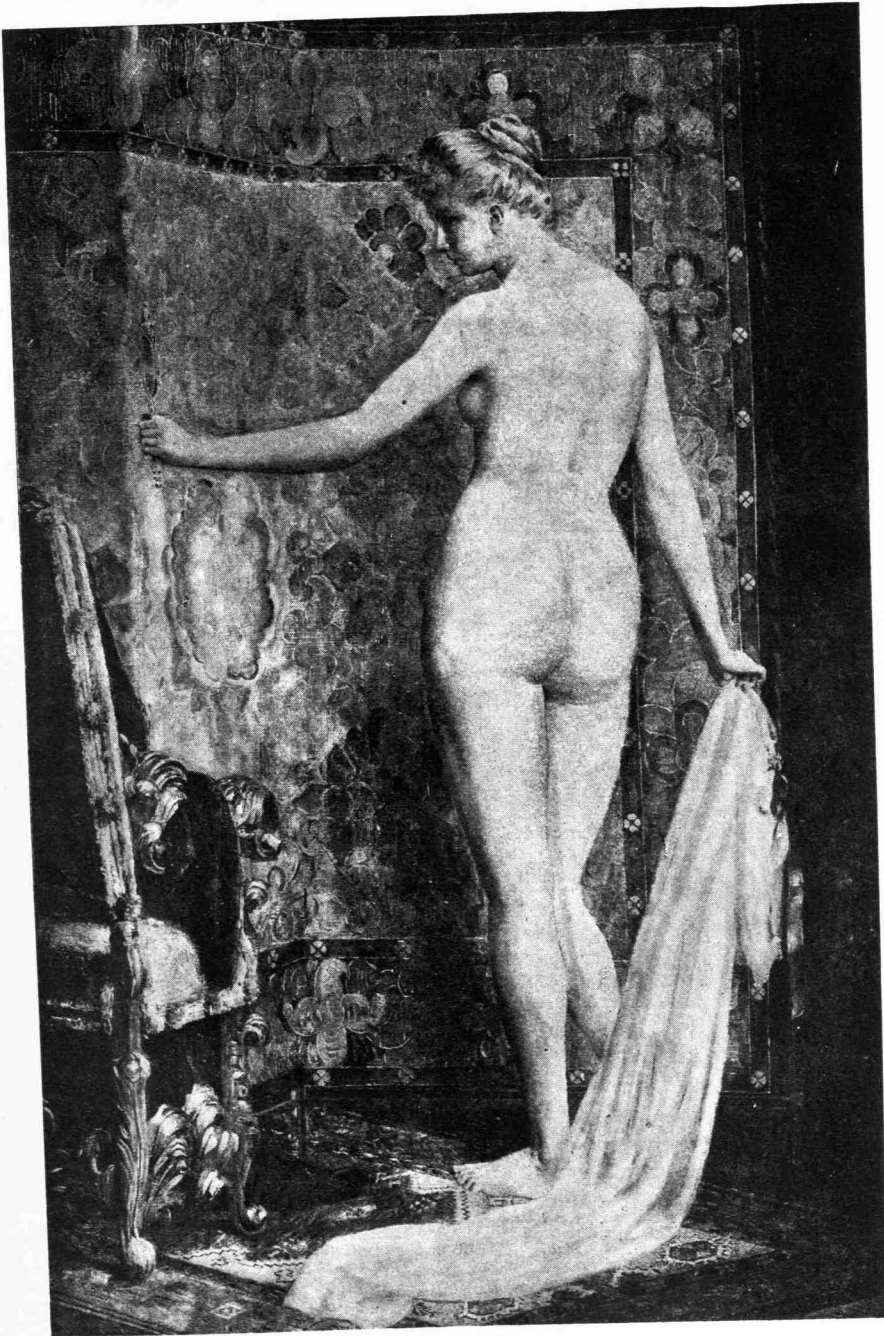
Εἰς τὰς διαπεραστικὰς ἀκτῖνας τῆς κροκοπέλλου ἡοῦς,
θὰ γνωρίζῃ αἴτη καλῶς ἐκεῖνο ὄπλο ἀγνωστὸ τὸ μάρμαρον,
Πῶς γίνεταί τις ἐπίορκος καὶ πῶς προδίδει.

Ἐὰν νεαρὸς ἀβδᾶς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς περιφήμου Ἐκθέσεως τῆς Ζωγραφικῆς, εἶναι βέβαιος κανεὶς, ὅτι ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκόν του, θὰ συνέθετεν ἐρωτικὸν ποίημα ἐκ τῶν ἀμμητῶν ἐκείνων, ἀτῖνα ἀφθονοῦσιν εἰς τὰς συλλογὰς τῆς ἐποχῆς του.

Καὶ δὲν θὰ ἐλησμένοι: ἐξ ἅπαντος, ὕμνων τὴν φιλοθέσκειαν τῆς αὐτοθαυμαζομένης, νὰ προσθέσῃ τοὺς ἐπομένους ἀδοκίμους στίχους :

Ὁ καθρέφτης ποῦ γυαλιζεσαι, ἦθελα νὰ ἴμουναι ἴγώ!

— EN ΕΚΣΤΑΣΕΙ! —

Miroir qui reflètes sa grâce,
Je voudrais bien être à ta place !